

opusdei.org

Rozważania adwentowe – niedziela 2 tygodnia Adwentu (rok B)

Rozważanie na niedzielę
drugiego tygodnia Adwentu.

Proponowane tematy to:

Cierpliwość i miłosierdzie Boga,
Wezwanie do nawrócenia,
Odrzucenie grzechu.

05-12-2021

-Cierpliwość i miłosierdzie Boga

-Wezwanie do nawrócenia

-Odrzucenie grzechu

ROZPOCZYNAMY drugi tydzień
Adwentu i Pan znów wychodzi nam
na spotkanie zapraszając do
przygotowań na przyjście Jego Syna.
Dzięki liturgii nie tracimy z oczu
miłosiernej miłości Boga, który nie
męczy się przebacząc nam. Już od
pierwszego czytania kieruje ona do
nas wezwanie do nawrócenia
głoszone przez proroka Izajasza:
„Głos się rozlega: «Drogę dla Pana
przygotujcie na pustyni,
wyrównajcie na pustkowiu gościniec
naszemu Bogu! Niech się podniosą
wszystkie doliny, a wszystkie góry i
wzgórza obniżą; równiną niechaj się
staną urwiska, a strome zbocza
niziną gładką” (Iz 40, 3-4).

Prorocy Starego Testamentu
zachęcali lud do porzucenia

grzechów, a zarazem obwieszczali, że w przyszłości zostanie ustanowione przez potomka Dawida nowe i wieczne przymierze. Tekst Izajasza nawiązuje do postaci zwiastuna, który ogłosi nadejście Pana:

„Wstąpcze na wysoką górę,
zwiastunko dobrej nowiny w Syjonie!
podnieś mocno twój głos, zwiastunko
dobrej nowiny w Jeruzalem! Podnieś
głos, nie bój się! Powiedz miastom
judzkim: «Oto wasz Bóg!» Oto Pan
Bóg przychodzi z mocą” (Iz 40, 9-10)

Święty Marek rozpoczyna swą Ewangelię cytując dokładnie to wezwanie proroka, wykorzystując je jako tło do wprowadzenia postaci św. Jana Chrzciciela: daje zrozumienia, że to on jest zapowiadany przez Izajasza, to on ma przygotować ostateczne przyjście Pana.

Rozpoczęcie życia publicznego Jezusa zostaje poprzedzone modlitwą i pokutą jego kuzyna, który głosił

potrzebę „nawrócenia na
odpuszczenie grzechów” (Mk 1, 4).

Czas adwentu to dobry okres, by
przyjąć zaproszenie do wewnętrznej
przemiany; możemy też dziękować
Panu, że okazał nam swe
miłosierdzie, przebacząc tyle razy
nasze grzechy. On „prowadzi naszą
modlitwę, i ty, synu mój, rozmawiasz
Nim tak jak się rozmawia z bratem, z
przyjacielem, z ojcem. Z całkowitym
zaufaniem. Powiedz Mu: Panie, Ty
jesteś całą Wielkością, całą Dobrocią,
całym Miłosierdziem, wiem, że mnie
wysłuchasz. Dlatego kocham Cię, z
całą szorstkością mojego charakteru,
z mymi rękoma brudnymi od kurzu
na drodze” (św. Josemaría, *W dialogu
z Panem*).

WPROWADZIWSZY postać św. Jana
Chrzciela, św. Marek krótko

charakteryzuje jego nauczanie, postępowanie i owoce jego misji: „Ciągnęła do niego cała judzka kraina oraz wszyscy mieszkańcy Jerozolimy [...] Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a żywił się szarańczą i miodem leśnym” (Mk 1, 5-6).

Surowość życia Jana to pierwsza rzecz, która zwraca uwagę. Jan uczy czynami, jako godny przedstawiciel jednego z rodów kapłańskich, poświęcając się zupełnie misji, którą przypisał mu Pan. Jego postawa, jego sposób życia i ubierania się wskazują, że jest nowym Eliaszem, który miał poprzedzać Pomazańca Bożego. Ponadto, oddała się na pustynię, by prowadzić życie pokutnicze, które później będzie wychwalał sam Jezus: „Ale coście wyszli zobaczyć? Człowieka w miękkie szaty ubranego? Oto w domach królewskich są ci, którzy miękkie szaty noszą. Po coście więc

wyszli? Proroka zobaczyć? Tak, powiadam wam, nawet więcej niż proroka” (Mt 11, 8-9).

Gdy zdążamy ku świętom Narodzenia Pańskiego Kościół daje nam pod rozwagę styl życia Jana Chrzciciela i sposób, w jaki on przygotowywał przyjście Jezusa. „Jeśli chodzi o surowość życia, to wezwanie Jana sięga bardzo głęboko. Zaprasza do wewnętrznej przemiany, która rozpoczyna się od uznania własnej grzeszności. Ważne, abyśmy przygotowując się do Bożego Narodzenia, weszli w swoje wnętrze i dokonali szczerego rachunku sumienia z własnego życia” (Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 4 XII 2011).

Wezwanie do wewnętrznego przygotowania się na Boże Narodzenie czynami pokuty i nawrócenia dotyczy także nas. Tak uczył o tym św. Josemaría: „Pan chce,

żebyśmy byli oddani, wierni,
delikatni, pełni miłości. Chce,
żebyśmy byli święci, całkowicie Jego.
[...] Zostałeś powołany do życia
wiarą, nadzieją i miłością. Nie
możesz obniżać poprzeczki i
pozostawać odosobniony w swojej
przeciętności.[...] Razem ze mną proś
o to Maryję, wyobrażając sobie, jak
Ona przeżywała te miesiące
oczekiwania na Syna, który miał się
narodzić. A Najświętsza Maryja
Panna sprawi, że będziesz alter
Christus, ipse Christus, drugim
Chrystusem, samym
Chrystusem!” (*To Chrystus
przechodzi*, nr 11).

POSTAĆ pokutującego Jana
Chrzciciela przygotowywała tych,
którzy przychodzili do niego.
Wszystkich wzywała do proszenia o
łaskę, którą miał przynieść Mesjasz:

„Ja was chrzczę wodą; lecz idzie mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów. On chrzcić was będzie Duchem Świętym i ogniem” (Łk 3, 16). Choć obrzęd chrztu janowego nie był jeszcze sakramentem, poprzez który Jezus włącza nas w tajemnicę swej śmierci i zmartwychwstania, to jednak wyrażał pragnienie przemiany, odwrócenie się od grzechu i zwrócenie ku Bogu.

Obok przygotowania do Bożego Narodzenia, innym motywem adwentu jest rozważanie sądu, który nastąpi w chwili ostatecznego przyjścia Jezusa na końcu czasów. Spojrzenie na nasze życie w świetle owego momentu, który na pewno nadejdzie, nieraz pomaga zmienić sposób oceny tego, co przytrafia się nam na co dzień. Mobilizuje nas do pełnego wykorzystywania otrzymanych talentów, lepszego zagospodarowania czasu i

przysparzania większej chwały Bogu. Nawrócenie zawiera też w sobie żal z powodu obrazy Boga i postanowienie odrzucenia grzechu, jako jedyne prawdziwego zła. „Panie, pragnąłbym naprawdę i raz na zawsze osiągnąć nieskończony wstręt do wszystkiego, co ma choćby pozór grzechu, nawet powszedniego. Chciałbym mieć taką skruchę, jaką mieli ci, którzy byli Tobie naprawdę mili” (św. Josemaría, *Zapiski Duchowe*, nr 23, IV 1930 r.).

Pokuta, do której nawoływał Jan nie ograniczała się do obrzędu chrztu. Pielgrzymi, na znak wewnętrznej przemiany, wyznawali przed nim swoje grzechy (Mk 1, 5). Chociaż nie chodzi tu o sakrament pokuty, to owe wyznania ułatwiały działanie Boga w każdej z dusz i rozpoczęcie nowego życia. Po przyjściu Jezusa możemy nie tylko przyznawać się do naszych słabości, jak ci, którzy czynili to wobec Jana, ale także otrzymać

przebaczenie samego Boga w sakramencie miłosierdzia: „przyjąć sakrament pojednania to rzucić się w gorące objęcia nieskończonej miłosiernej miłości Ojca. Za każdym razem, gdy się spowiadamy, Bóg obejmuje nas i świętuje razem z nami” (Franciszek, *Audiencja*, 19 II 2014 r.).

Uciekamy się do Najświętszej Maryi Panny, naszego wzoru przygotowań na przyjście Dzieciątka Jezus. Ona wesprze nasze prośby o oczyszczenie postawy, wyrażane kolektą dzisiejszej Mszy: „Wszechmogący i miłosierny Boże, spraw aby troski doczesne nie przeszkadzały nam w dążeniu na spotkanie z Twoim Synem, lecz niech nadprzyrodzona mądrość kształtuje nasze czyny i doprowadzi nas do zjednoczenia z Chrystusem”.

foto: [Kyle Cottrell](#) on [Unsplash](#)

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/rozwazania-adwentowe-
niedziela-2adwent/](https://opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-adwentowe-niedziela-2adwent/) (18-03-2026)